

Rozsudok Súdneho dvora (prvá komora) z 30. septembra 2021 (návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podala Conseil d'État – Francúzsko) – Icade Promotion SAS, predtým Icade Promotion Logement SAS/Ministère de l'Action et des Comptes Publiques

(Vec C-299/20) ⁽¹⁾

(Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Dane – Spoločný systém dane z pridanej hodnoty (DPH) – Smernica 2006/112/ES – Článok 392 – Režim dane z marže – Pôsobnosť – Dodania budov a stavebných pozemkov zakúpených na účely opätovného predaja – Zdaniteľná osoba, ktorá pri nadobudnutí nehnuteľností nemala právo na odpočítanie dane – Opätovný predaj podliehajúci DPH – Pojem „stavebné pozemky“)

(2021/C 481/20)

Jazyk konania: francúzština

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Conseil d'État

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobkyňa: Icade Promotion SAS, predtým Icade Promotion Logement SAS

Žalovaný: Ministère de l'Action et des Comptes Publiques

Výrok rozsudku

1. Článok 392 smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty sa má vykladať v tom zmysle, že umožňuje uplatniť režim dane z marže na plnenia spočívajúce v dodaní stavebných pozemkov aj vtedy, ak ich nadobudnutie podliehalo dani z pridanej hodnoty (DPH), pričom zdaniteľná osoba, ktorá ich opätovne predá, nemá právo odpočítať si túto daň, ako aj vtedy, keď ich nadobudnutie nepodliehalo DPH, hoci cena, za ktorú zdaniteľný obchodník nadobudol tento majetok, zahŕňa sumu DPH, ktorú na vstupe zaplatil pôvodný predávajúci. Okrem tohto prípadu sa však toto ustanovenie neuplatňuje na plnenia spočívajúce v dodaní stavebných pozemkov, ktorých pôvodné nadobudnutie nepodliehalo DPH, či už sa táto daň naň nevzťahuje, alebo je od nej oslobodené.
2. Článok 392 smernice 2006/112 sa má vykladať v tom zmysle, že nepripúšťa uplatnenie režimu dane z marže na plnenia spočívajúce v dodaní stavebných pozemkov, pokiaľ sa tieto pozemky, ktoré boli nadobudnuté ako nezastavané, stali od ich nadobudnutia do ich opätovného predaja zdaniteľnou osobou stavebnými pozemkami, ale pripúšťa uplatnenie tohto režimu na plnenia spočívajúce v dodaní stavebných pozemkov, ak v prípade týchto pozemkov došlo od ich nadobudnutia do ich opätovného predaja zdaniteľnou osobou k zmenám ich vlastností, ako je rozdelenie pozemku na parcely alebo uskutočnenie prác umožňujúcich výstavbu sietí na pripojenie uvedených pozemkov, okrem iného aj sietí plynového potrubia alebo elektrickej siete.

⁽¹⁾ Ú. v. EÚ C 297, 7.9.2020.

Odvolanie podané 21. júla 2021: Luxemburské veľkovojsvodstvo proti rozsudku Všeobecného súdu (druhá rozšírená komora) z 12. mája 2021 v spojených veciach T-516/18 a T-525/18, Luxemburské veľkovojsvodstvo a Engie Global LNG Holdings a i./Komisia

(Vec C-451/21 P)

(2021/C 481/21)

Jazyk konania: francúzština

Účastníci konania

Odvolateľ: Luxemburské veľkovojsvodstvo (v zastúpení: A. Germeaux, T. Uri, splnomocnení zástupcovia, D. Waelbroeck, J. Bracker, avocats)

Ďalší účastníci konania: Európska komisia, Írsko

Návrhy odvolateľa

Luxemburské veľkovojsvodstvo navrhuje, aby Súdny dvor:

- zrušil rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie z 12. mája 2021 v spojených veciach T-516/18 a T-525/18, Luxembursko a Engie Global LNG Holdings a i./Komisia,
- v prvom rade s konečnou platnosťou rozhodol o vecnej stránke v súlade s článkom 61 Štatútu Súdneho dvora a vyhovel návrhom podaným Luxemburským veľkovojsvodstvom na prvom stupni tak, že zruší rozhodnutie Komisie (EÚ) 2019/421 z 20. júna 2018 o štátnej pomoci SA.44888 (2016/C) (ex 2016/NN), ktorú poskytlo Luxembursko spoločnosti Engie (Ú. v. EÚ, L 78, 2019, s. 1),
- subsidiárne vrátil vec Všeobecnému súdu na ďalšie konanie,
- uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Luxemburskému veľkovojsvodstvu.

Odvolacie dôvody a hlavné tvrdenia

Luxemburské veľkovojsvodstvo uvádza na podporu svojho odvolania štyri odvolacie dôvody.

Prvý odvolací dôvod sa zakladá na porušení článku 107 ZFEÚ v rozsahu, v akom Všeobecný súd potvrdil, že dve série dotknutých záväzných stanovísk priznávajú „selektívnu“ výhodu s prihliadnutím na „úzký“ referenčný rámec, ku ktorému dospela Komisia. i) Všeobecný súd sa tým, že konštatoval existenciu „úzkého“ referenčného rámca (a to právne predpisy luxemburského systému zdanenia spoločností upravujúce oslobodenie príjmu z podielov a zdanenie rozdelenia ziskov), dopustil viacerých nesprávnych právnych posúdení. Nielenže uznal neúplný a umelo obmedzený referenčný rámec, ale aj skreslil luxemburské právo, keď potvrdil *contra legem* výklad dotknutých ustanovení. Napadnutý rozsudok okrem iného pripúšťa diskrimináciu medzi cezhraničnými plneniami a plneniami, ktoré sú čisto tuzemské, keďže z referenčného rámca vylučuje luxemburské spoločnosti, ktoré majú podiely v spoločnostiach v iných členských štátoch. ii) Konštatovanie existencie výnimky z „úzkého“ referenčného rámca je nesprávne. Toto konštatovanie sa zakladá na prepise vnútroštátneho práva a je v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora týkajúcou sa analýzy selektívnosti a najmä s judikatúrou požadujúcou preukázanie diskriminácie vo vzťahu k podnikom v porovnateľnej situácii.

Druhý odvolací dôvod sa zakladá na porušení článku 107 ZFEÚ v rozsahu, v akom Všeobecný súd potvrdil existenciu „selektívnej“ výhody z dôvodu neuplatnenia luxemburského ustanovenia týkajúceho sa zneužitia práva a subsidiárne na porušení nariadenia (EÚ) 2015/1589⁽¹⁾ a práva na obranu. i) Právna kvalifikácia „selektívnosti“ Všeobecným súdom z dôvodu neuplatnenia luxemburského ustanovenia týkajúceho sa zneužitia práva vychádza z nesprávneho predpokladu a zo skreslenia vnútroštátneho práva. Na rozdiel od toho totiž, čo tvrdí Všeobecný súd, „priame“ uplatnenie ZORA by viedlo k rovnakému zdaniteľnému výsledku. ii) Odôvodnenie Všeobecného súdu v súvislosti s určením referenčného rámca obsahuje viacero nesprávnych právnych posúdení a vady odôvodnenia. Odôvodnenie Všeobecného súdu existencie výnimky je nesprávne. Konštatovanie, že kritériá potrebné na uplatnenie ustanovenia týkajúceho sa zneužitia práva boli v prejednávanej veci splnené, sa zakladalo na nesprávnom predpoklade, že „priame“ uplatnenie ZORA by nevedlo k rovnakému zdaniteľnému výsledku. Napadnutý rozsudok je tiež v rozpore s článkom 107 ZFEÚ v rozsahu, v akom predpokladá existenciu zneužitia práva a konkrétne neexistenciu mimoriadnych daňových dôvodov. Všeobecný súd si tiež nespĺnil povinnosť odôvodnenia a nespĺnil si povinnosť v plnej miere preskúmať skutkový stav tým, že nezohľadnil niektoré skutočnosti, ktoré potvrdzovali, že nemohlo byť konštatované zneužitie práva v luxemburskom práve. Napokon je v rozpore s článkom 107 ZFEÚ, keďže nebola nepreukázaná existencia akejkoľvek diskriminácie v prospech spoločnosti Engie vo vzťahu k podnikom v porovnateľnej skutkovej a právnej situácii. iv) Napokon, subsidiárne, napadnutý rozsudok porušuje práva na obranu Luxemburského veľkovojsvodstva.

Tretí odvolací dôvod sa zakladá na porušení článkov 4 a 5 ZEÚ. Luxemburské veľkovojsvodstvo tvrdí, že napadnutý rozsudok obmedzuje nezávislosť vnútroštátnych daňových orgánov v oblasti, ktorá je vyhradená právomocí členských štátov, čím je tak v rozpore s článkami 4 a 5 ZEÚ a zásadami upravujúcimi rozdelenie právomocí medzi členskými štátmi a Európskou úniou.

Štvrtý odvolací dôvod sa zakladá na porušení článku 296 ZFEÚ v rozsahu, v akom si Všeobecný súd nespĺnil povinnosť odôvodnenia.

⁽¹⁾ Nariadenie Rady (EÚ) 2015/1589 z 13. júla 2015 stanovujúce podrobné pravidlá na uplatňovanie článku 108 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (Ú. v. EÚ L 248, 2015, s. 9).